

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลลำไทร

เรื่อง การควบคุมการเลี้ยง หรือปล่อยสัตว์

พ.ศ. ๒๕๕๑

โดยที่เป็นการสมควรออกข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลลำไทร ว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยง หรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ (แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๖ ประกอบกับมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติ การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ องค์การบริหารส่วนตำบลลำไทร โดยได้รับความเห็นชอบจากสภาองค์การบริหารส่วนตำบลลำไทรและนายอำเภอวังน้อย จึงออกข้อบัญญัติไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลลำไทร เรื่อง การควบคุมการเลี้ยง หรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๑”

ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลลำไทร นับตั้งแต่วันที่ประกาศไว้ โดยเปิดเผย ณ องค์การบริหารส่วนตำบลลำไทรแล้ว ๑๕ วัน

หมวด ๑

บททั่วไป

ข้อ ๓ ในข้อบัญญัตินี้

“การเลี้ยงสัตว์” หมายความว่า การมีสัตว์ไว้ในความครอบครอง ควบคุมและดูแลเอาใจใส่ บำรุงรักษา ตลอดจนให้อาหารเป็นอาจิม

“การปล่อยสัตว์” หมายความว่า การสละการครอบครองสัตว์ หรือปล่อยให้สัตว์อยู่นอก สถานที่เลี้ยง โดยปราศจากการควบคุม

“เจ้าของสัตว์” หมายความว่า ผู้ครอบครองสัตว์

“สถานที่เลี้ยงสัตว์” หมายความว่า คอกสัตว์ กรงสัตว์ ที่ขังสัตว์ หรือที่เลี้ยงสัตว์

“แหล่งชุมชน” หมายความว่า หมู่บ้าน หรือสถานที่ซึ่งมีประชาชนอาศัยอยู่อย่างหนาแน่น

“การเลี้ยงสัตว์เป็นจำนวนมาก” หมายความว่า การเลี้ยงสัตว์ตั้งแต่ ๑๐ ตัวขึ้นไป

“ที่หรือทางสาธารณะ” หมายความว่า สถานที่หรือทางซึ่งมิใช่เป็นของเอกชน และประชาชนสามารถใช้ประโยชน์หรือสัญจรได้

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และตามข้อบัญญัตินี้

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายองค์การบริหารส่วนตำบลลำไทร

ข้อ ๔ เพื่อประโยชน์ในการรักษาสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่นและเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ ให้พื้นที่ในเขตอำนาจขององค์การบริหารส่วนตำบลลำไทรเป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ ดังต่อไปนี้

- (๑) ช้าง
- (๒) ม้า
- (๓) ล่อ ลา
- (๔) โค
- (๕) กระบือ
- (๖) สุกร
- (๗) แพะ
- (๘) แกะ
- (๙) กวาง
- (๑๐) ห่าน
- (๑๑) เป็ด
- (๑๒) ไก่
- (๑๓) สุนัข
- (๑๔) แมว
- (๑๕) สัตว์มีพิษ สัตว์เลื้อยคลานและสัตว์ร้ายต่าง ๆ
- (๑๖) สัตว์ป่าตามกฎหมาย ว่าด้วยการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า ซึ่งได้รับอนุญาตจากกรมป่าไม้

นอกเหนือจากวรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกำหนดประเภท และชนิดสัตว์ที่ต้องควบคุมการเลี้ยงเพิ่มเติม ทั้งนี้ โดยอาจควบคุมการเลี้ยงสัตว์เฉพาะในเขตท้องที่ใดท้องที่หนึ่ง หรือเต็มพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลลำไทรก็ได้

ความในข้อนี้ ไม่ใช้บังคับแก่การปล่อยสัตว์เพื่อการกุศลหรือตามประเพณี

หมวด ๒

การควบคุมการเลี้ยงสัตว์ การปล่อยสัตว์

ข้อ ๕ ให้พื้นที่ต่อไปนี้ เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ประเภทช้าง ม้า โค กระบือ สุกร และสัตว์ดุร้าย มีพิษ หรือสัตว์ป่าคุ้มครองตามกฎหมาย ว่าด้วยการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า โดยเด็ดขาด

(๕.๑) ถนนสาธารณะประโยชน์ทุกสาย

(๕.๒) แหล่งชุมชน หมู่บ้านทุกแห่ง

(๕.๓) ศาสนสถาน สถานที่ราชการต่าง ๆ เช่น วัด โรงเรียน เป็นต้น

การเลี้ยงหรือการปล่อยสัตว์ตามวรรคหนึ่งนั้นคือ กรณีกระทำการเป็นประจำ เป็นอาชีพ หรือไม่สนใจควบคุมดูแลสัตว์จนเข้าใจได้ว่า มีการใช้พื้นที่ดังกล่าวเป็นที่เลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

ข้อ ๖ นอกจากการเลี้ยงสัตว์ตามปกติวิสัยที่วิญญูชนพึงกระทำแล้ว เจ้าของสัตว์จะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

(๑) จัดให้มีสถานที่เลี้ยงสัตว์ที่มั่นคง แข็งแรง ตามความเหมาะสมแก่ประเภท ชนิดและวิสัยของสัตว์ โดยมีขนาดเพียงพอแก่การดำรงชีวิตของสัตว์ มีแสงสว่างและการระบายอากาศที่เพียงพอ มีระบบการระบายน้ำ และระบบกำจัดสิ่งปฏิกูลให้ถูกสุขลักษณะ

(๒) รักษาสถานที่เลี้ยงสัตว์ให้สะอาดอยู่เสมอ จัดเก็บสิ่งปฏิกูลให้ถูกสุขลักษณะเป็นประจำ ไม่ปล่อยให้เป็นที่สะสมหมักหมมจนเกิดกลิ่นเหม็นรบกวนผู้ที่อยู่บริเวณใกล้เคียง

(๓) เมื่อสัตว์ตายลง เจ้าของสัตว์จะต้องกำจัดซากสัตว์และมูลสัตว์ให้ถูกสุขลักษณะ เพื่อป้องกันมิให้เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงหรือสัตว์นำโรค ทั้งนี้ โดยวิธีที่ไม่ก่อเหตุรำคาญจากกลิ่นคาว และไม่เป็นเหตุให้เกิดการปนเปื้อนของแหล่งน้ำ

(๔) จัดให้มีการเสริมภูมิคุ้มกันโรคในสัตว์ เพื่อป้องกันอันตรายอันเกิดจากเชื้อโรคที่อาจเกิดจากสัตว์ และป้องกันมิให้เชื้อโรคแพร่ระบาดไปสู่สัตว์อื่นหรือมนุษย์ได้

(๕) ให้เลี้ยงสัตว์ภายในสถานที่เลี้ยงสัตว์ของตน ไม่ปล่อยให้สัตว์อยู่นอกสถานที่เลี้ยงสัตว์ โดยปราศจากการควบคุม กรณีเป็นสัตว์ร้ายจะต้องเลี้ยงในสถานที่หรือกรงที่บุคคลภายนอกเข้าไปไม่ถึงตัวสัตว์ และมีป้ายเตือนให้ระมัดระวังโดยสังเกตได้อย่างชัดเจน

(๖) ไม่นำสัตว์เลี้ยงออกมานอกสถานที่เลี้ยงสัตว์ของตน เว้นแต่เฉพาะเพื่อการเคลื่อนย้ายสัตว์ และได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

(๗) ควบคุม ดูแลสัตว์ของตนมิให้ก่ออันตรายหรือเหตุรำคาญแก่ผู้อื่น

(๘) ป้องกันไม่ก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อม

(๙) ปฏิบัติการอื่นใดตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุข และคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น รวมทั้งข้อบังคับ ระเบียบ หรือประกาศขององค์การบริหารส่วนตำบลใด ๆ

ข้อ ๗ เมื่อข้อบัญญัตินี้มีผลบังคับใช้แล้ว หากผู้ใดเลี้ยงสัตว์อยู่แล้วหรือประสงค์จะเลี้ยงสัตว์ตามข้อ ๔ เป็นจำนวนมาก ตามสถานที่ใกล้เคียงกับแหล่งชุมชน ต้องได้รับความยินยอมจากประชามหมู่บ้านหรือแหล่งชุมชนนั้น ๆ และต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นด้วย

การอนุญาตตามวรรคหนึ่งนั้น ต้องปรากฏข้อเท็จจริงว่าสถานที่เลี้ยงสัตว์นั้นเป็นบริเวณที่โปร่ง อากาศถ่ายเทสะดวก มีต้นไม้ให้ร่มเงาพอสมควร ตั้งอยู่ห่างจากแหล่งชุมชน สถานศึกษา โบราณสถาน สถาบันการศึกษา โรงพยาบาล หรือสถานที่ของราชการอื่น ๆ ในระยะที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพ และไม่ก่อเหตุรำคาญต่อชุมชน โดยต้องมีระยะห่างจากสถานที่ดังกล่าว และแหล่งน้ำสาธารณะในระยะดังต่อไปนี้

(๑) สำหรับการเลี้ยงสัตว์ ตั้งแต่ ๑๐ - ๕๐ ตัว ต้องมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๑๐๐ เมตร หรือต้องมีระยะห่างในระยะที่ไม่ก่อให้เกิดเหตุรำคาญต่อประชาชน หรือต่อแหล่งชุมชนใกล้เคียง

(๒) สำหรับการเลี้ยงสัตว์ ตั้งแต่ ๕๐ - ๑๐๐ ตัว ต้องมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๕๐๐ เมตร

(๓) สำหรับการเลี้ยงสัตว์ ตั้งแต่ ๑๐๐ - ๕๐๐ ตัว ต้องมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๑ กิโลเมตร

(๔) สำหรับการเลี้ยงสัตว์ ตั้งแต่ ๕๐๐ ตัวขึ้นไป ต้องมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๒ กิโลเมตร

ทั้งนี้ สถานที่เลี้ยงสัตว์ตามวรรคสอง อาจมีระยะห่างน้อยกว่าที่กำหนดไว้ก็ได้ แต่ต้องได้รับความยินยอมของประชามหมู่บ้านหรือแหล่งชุมชนนั้น ๆ ด้วย และต้องไม่ก่อให้เกิดเหตุรำคาญต่อประชาชน หรือต่อแหล่งชุมชนใกล้เคียง

ผู้ขออนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้ยื่นคำร้องต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามแบบและเงื่อนไขที่กำหนด พร้อมด้วยหลักฐานดังต่อไปนี้อย่างละ ๑ ชุด

- (๑) สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน
- (๒) สำเนาทะเบียนบ้าน
- (๓) หนังสือแสดงความเป็นเจ้าของที่ดิน หรือหลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้อง
- (๔) หลักฐานการให้ความเห็นชอบของประชาคม หมู่บ้าน
- (๕) เอกสารหรือหลักฐานอื่นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นเห็นสมควรเรียกเพิ่มเติมเพื่อประกอบการ

พิจารณา

ข้อ ๘ กรณีการเลี้ยงสัตว์ซึ่งดำเนินการในลักษณะของฟาร์มเลี้ยงสัตว์ หรือการเลี้ยงสัตว์เป็นจำนวนมาก เจ้าของสัตว์ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามข้อ ๖ และข้อ ๗ อย่างเคร่งครัด เพื่อการดูแลสุขภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้เลี้ยงสัตว์ และต้องปฏิบัติตามมาตรการเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรค หรือเหตุรำคาญอันเกิดจากการเลี้ยงสัตว์ ดังต่อไปนี้

- (๑) การดูแลสุขภาพและสุขลักษณะของสถานที่เลี้ยงสัตว์ ต้องทำรางระบายน้ำรับน้ำโสโครกไปให้พ้นจากที่นั้น โดยสะดวกและเหมาะสม
- (๒) การระบายน้ำเสียต้องไม่ให้เป็นที่เดือดร้อนแก่ผู้ใช้น้ำในแหล่งน้ำสาธารณะ
- (๓) ต้องจัดให้มีระบบกักเก็บหรือบำบัดน้ำเสียให้เหมาะสม ทั้งนี้ ต้องไม่ทำให้เกิดกลิ่นเหม็นจนสร้างความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยข้างเคียง
- (๔) ต้องทำความสะอาด กวาดล้างสถานที่เลี้ยงสัตว์ให้อยู่ในภาวะอันดีเสมอ
- (๕) ต้องรักษาสถานที่ อย่าให้เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงวัน แมลงสาบ ยุง หรือสัตว์นำโรคอื่น ๆ และต้องเก็บวัสดุอุปกรณ์ เครื่องใช้ในการเลี้ยงสัตว์ให้สะอาดเป็นระเบียบ เรียบร้อยเสมอ
- (๖) ต้องจัดให้มีที่รองรับมูลฝอย และสิ่งปฏิกูลให้ถูกสุขลักษณะในจำนวนที่เพียงพอ

ข้อ ๙ ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่า สัตว์ที่เลี้ยงนั้นเป็นโรคอันอาจเป็นอันตรายแก่สุขภาพของบุคคลทั่วไป ให้เจ้าของสัตว์แยกกักสัตว์นั้นไว้ต่างหาก และแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุขทราบโดยทันที และแจ้งให้สัตวแพทย์ของหน่วยงานราชการทราบด้วย ทั้งต้องปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าพนักงาน โดยเคร่งครัด

หมวด ๓

การรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อย

ข้อ ๑๐ เจ้าของสัตว์จะต้องควบคุมดูแลสัตว์ และสถานที่เลี้ยงสัตว์ของตน มิให้ก่อเหตุรำคาญแก่ผู้อื่น และต้องป้องกันมิให้เกิดโรคติดต่อหรือเป็นแหล่งแพร่พันธุ์เชื้อโรคที่อาจเป็นอันตรายแก่สัตว์อื่นหรือต่อประชาชน

ข้อ ๑๑ กรณีที่มีการเลี้ยงหรือการปล่อยสัตว์ในที่หรือทางสาธารณะ หรือในเขตห้ามปล่อยโดยไม่ปรากฏเจ้าของ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจจับและกักสัตว์ไว้เป็นเวลาอย่างน้อยสามสิบวัน

ข้อ ๑๒ ในระหว่างการจับสัตว์ตามข้อ ๑๑ หากสัตว์วิ่งหนี หรือเกิดอุบัติเหตุอื่นใดต่อสัตว์ก็ตาม หากเป็นเหตุที่โดยพฤติการณ์ต้องเกิดขึ้นและเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรแล้ว ทางองค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอจะไม่รับผิดชอบต่อความเสียหายใด ๆ ที่เกิดขึ้น

กรณีตามวรรคหนึ่ง ถ้าความเสียหายเกิดขึ้นต่อบุคคลที่สามอันเนื่องมาจากการกระทำความผิดดังกล่าว หากองค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอได้ชดเชยค่าเสียหายให้แก่บุคคลผู้ต้องเสียหายแล้ว องค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอมีสิทธิไต่เบี่ยเอาจากเจ้าของหรือผู้ครอบครองดูแลสัตว์นั้นได้

ข้อ ๑๓ เมื่อได้จับสัตว์และนำสัตว์มาพักไว้ตามข้อ ๑๑ เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะประกาศให้เจ้าของสัตว์ทราบ และให้มารับสัตว์ภายในระยะเวลา ๓๐ วัน นับแต่ได้จับสัตว์มาพักไว้ โดยประกาศไว้ที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอ

ถ้ามีเจ้าของแสดงหลักฐานมาขอรับคืนภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้เจ้าของสัตว์นั้นเสียค่าใช้จ่ายสำหรับการเลี้ยงสัตว์และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ตามที่องค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอจ่ายไปจริง และเสียค่าปรับอีกจำนวนไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท

ตามวรรคหนึ่ง เมื่อพ้นกำหนด ๓๐ วันแล้ว ไม่มีผู้มาแสดงหลักฐานการเป็นเจ้าของสัตว์คืน ให้สัตว์นั้นตกเป็นขององค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอ

ข้อ ๑๔ กรณีการกักสัตว์ไว้ตามข้อ ๑๑ อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สัตว์นั้นหรือสัตว์อื่น หรือต้องเสียค่าใช้จ่ายเกินสมควร เจ้าพนักงานส่วนท้องถิ่นจะจัดการขายทอดตลาดก่อนกำหนด ๓๐ วันก็ได้ เงินที่ได้จากการขายเมื่อหักค่าใช้จ่ายในการขายและการเลี้ยงดูสัตว์แล้ว ให้เก็บรักษาเงินส่วนที่เหลือนั้นไว้แทนสัตว์ต่อไป

กรณีปรากฏว่า สัตว์นั้นเจ็บป่วย หรือไม่ควรจำหน่ายต่อไป หรือเป็นโรคติดต่อหรือโรคติดต่อร้ายแรงที่อาจเป็นอันตรายแก่สัตว์อื่น หรือต่อประชาชน เมื่อสัตวแพทย์หรือปศุสัตว์อำเภอได้ให้ความเห็นเป็นลายลักษณ์อักษรแล้ว เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทำลายหรือจัดการตามที่เห็นสมควรได้ทันที โดยไม่ต้องรอเจ้าของสัตว์

หมวด ๔

อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุข

ข้อ ๑๕ กรณีการเลี้ยงสัตว์ในสถานที่ของเอกชนหรือทางสาธารณะ ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญต่อผู้อื่น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือแจ้งให้เจ้าของสัตว์ หรือผู้ครอบครองสถานที่เลี้ยงสัตว์ระงับเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควร และถ้าเห็นสมควรจะให้กระทำการโดยวิธีใด ๆ เพื่อระงับเหตุรำคาญนั้น หรือกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญขึ้นอีกในอนาคต โดยให้ระบุไว้ในคำสั่งนั้นด้วยก็ได้ ในกรณีจำเป็นเจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจออกคำสั่งด้วยวาจาก็ได้

ข้อ ๑๖ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑) มีหนังสือเรียกบุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำหรือแจ้งข้อเท็จจริง หรือทำคำชี้แจงเป็นหนังสือ หรือให้ส่งเอกสารหลักฐานใดเพื่อตรวจสอบ หรือเพื่อประกอบการพิจารณา

(๒) เข้าไปในสถานที่ใด ๆ ในระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตก หรือในเวลาทำการ เพื่อตรวจสอบ หรือควบคุมเพื่อให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ ให้มีอำนาจสอบถามข้อเท็จจริงหรือเรียกหนังสือหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องจากเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น

(๓) ยึดหรืออายัดสิ่งใด ๆ ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของประชาชน เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดี หรือเพื่อนำไปทำลายในกรณีจำเป็น

(๔) เก็บหรือนำสินค้าหรือสิ่งของใด ๆ ที่สงสัยว่าไม่ถูกสุขลักษณะ หรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญจากอาคารหรือสถานที่ใด ๆ เป็นปริมาณพอสมควร เพื่อเป็นตัวอย่างในการตรวจสอบความจำเป็นได้โดยไม่ต้องใช้ราคา

ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจแต่งตั้งพนักงานส่วนตำบล เพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่งในเขตอำนาจขององค์การบริหารส่วนตำบลลำไทร ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือทุกเรื่องก็ได้

ข้อ ๑๓ หากเจ้าของสัตว์ฝ่าฝืนหรือปฏิบัติไม่ถูกต้อง ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กฎกระทรวง หรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือข้อบัญญัตินี้ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้เจ้าของสัตว์แก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องได้

คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้กำหนดระยะเวลาที่จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งไว้ ตามสมควร แต่ต้องไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน เว้นแต่เป็นกรณีมีคำสั่งให้หยุดดำเนินการทันที

ถ้าเจ้าของสัตว์ไม่แก้ไขให้ถูกต้องภายในระยะเวลาตามวรรคสอง หรือถ้าการเลี้ยงสัตว์ หรือปล่อยสัตว์นั้นอาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญ หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ หรืออาชีวอนามัยของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินการนั้นทันทีเป็นการชั่วคราว ทั้งนี้ จนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์นั้นปราศจากเหตุรำคาญ หรือเหตุอันตรายต่าง ๆ แล้ว

หากเจ้าของสัตว์ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามวรรคหนึ่งและหรือวรรคสาม นอกจากจะต้องระวางโทษตามข้อบัญญัตินี้แล้ว ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจจับและนำสัตว์ไปกักไว้ในที่สำหรับกักสัตว์ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นจัดไว้ และให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจดำเนินการตามหมวดสามแห่งข้อบัญญัตินี้ต่อไปด้วย

ข้อ ๑๔ การแจ้งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นและคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นในกรณีทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้ขออนุญาต ผู้ดำเนินการหรือผู้ใดทราบ ในกรณีที่ไม่พบตัวหรือไม่ยอมรับหนังสือให้ส่งหนังสือการแจ้งหรือคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ตอบรับหรือปิดหนังสือนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของผู้ที่ต้องรับหนังสือและให้ถือว่าผู้นั้นได้ทราบหนังสือดังกล่าวแล้ว ตั้งแต่วันที่หนังสือไปถึงหรือวันปิดหนังสือ แล้วแต่กรณี

หมวด ๕

บทกำหนดโทษ

ข้อ ๑๕ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหรือฝ่าฝืนข้อบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษตามบทกำหนดโทษ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามข้อบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

ข้อ ๒๐ ให้นายกองการบริหารส่วนตำบลลำไทรเป็นผู้รักษาการตามข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือคำสั่งใดๆ เพื่อให้การเป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

จินตนา ทับทิมทอง

นายกองการบริหารส่วนตำบลลำไทร